

B. Kiss Mátyás

Variációk Mozart Requiem-jére *

1.

Lelke hó-zene,
idegsejtjei lüktető csillagok
rekviemjét más fejezte be
a gravitáció majd elringat,
szín-szólamok nőnek vállamra.

Csővekbe szorított elektronok között
négy dimenzióban áramló lélek,
körbe-körbe ér a Szaturnusz körül,
átölelnek a sötétkék hangok,
körülöttem hullámzó idő.

2.

D	a rekviemet más fejezte be.	D
I	meghalt a mester,	I
E	lelke hó-zene.	E
S	a barázdából feltámadva,	S
S	idegsejtjei lüktető csillagok,	
	sötétkék hangok között	
I	szétáradó energia-tenger.	I
R	a szín-szólamok vállamra nőnek	L
A	Kígyózó karú galaxis ölel,	L
	tűként száguld a fény,	A
E	a gravitáció ringat,	
	körülöttem hullámzó idő	

3.

D I E S I R A E	<p>Idegsejtjei most a csillagok, nevetemet dicsősége őrzi. meghalt a mester, <i>látjátok mik vagyunk?</i></p> <hr/> <p>A fény örökké kering, az elálmosult galaxison gravitáció ringat, a túl meg nem áll Szín-szólamok közt rám borul az ég, esőcsepp-nyilai lezúdulnak, s a fény lesz a tű, a dombok zenéjén, körülöttem hullámzó idő.</p>	D I E S I L L A
--	--	--

4.

Meghalt a mester!
 idegsejtjei most a csillagok
 Nevetemet dicsősége őrzi,
 a fekete ruhás engem kísért,
 bolondok között Salieri.
 Meghalt a mester.
 Látjátok, mik vagyunk
 nélküle?
 A fény örökké kering,
 az elálmosult galaxison,
 ahogy a hangokat szántó túl
 a gravitáció ringatásában.
 Szín-szólamok közt rám borul az ég,
 mikrobarázdált domborzat-zenéből,
 hang-tengerek ömlenek szét,
 körülöttem hullámzó idő.

5.

Meghalt a mester,
 A rám boruló ég alatt,
 egyedül hagyott,
 félek a fekete ruhástól,
 Mi lesz, ha a világon végigfut
 a léleksodró idő-hullám?

végtelen vonalakat szánt a fény
Látjátok, mik vagyunk
a mester nélkül?

A tű megállíthatatlan,
a mikrobarázdában domborzat-zene
hang-tengerek áradnak szét,
elringató gravitáció,
körülottem hullámzó idő,
a Föld barázdáin,
napfény-tű száguld

szín-szólamok közt rám borul az ég,
mikrobarázdált domborzat-zenéből,
hangtengerek áradnak szét,
körülottem hullámzó idő.

6.

A fény örökké kering,
a gravitáció ringat,
spirális karjaival ölel
az elálmosult galaxis
Sötétkék hangok közt,
lelke hó-zenévé vált
idegsejtjei lüktető csillagok,
a gondolat kihűlt fénysugár
A tű megállíthatatlan,
a gravitáció ringat.
körülottem hullámzik az idő
a föld zenéje álomba olvad

*** Mozart félbemaradt rekviemjéhez Franz Xaver Süssmayr írta meg a befejezést.**